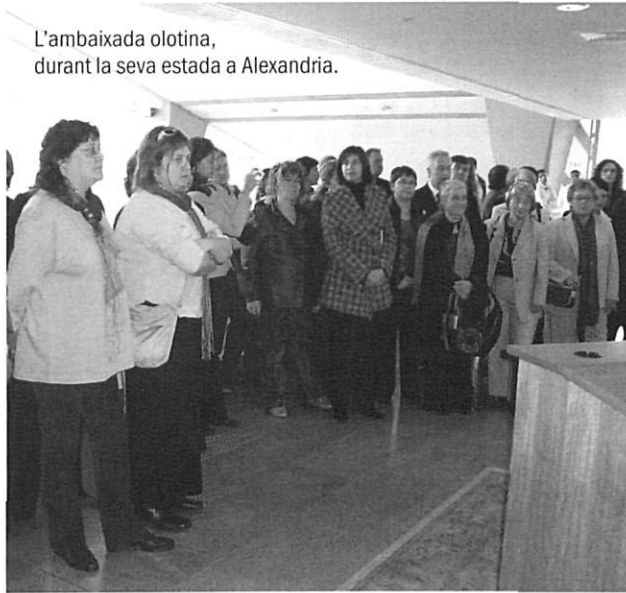

catalogada en diverses llengües, com dicten les normes internacionals, va durar més o menys un any.

S'han enviat 146 títols —no volums, que en són molts més— i la selecció s'ha fet seguint quatre tipologies. El primer grup aplega obres informatives, amb diccionaris, enciclopèdies, llibres d'història, de geografia, costumaris... En un segon grup s'han recopilat les millors obres i els autors catalans més destacats de totes les èpoques. El tercer grup està format per llibres de la literatura àrab traduïdes al català, on es posa de manifest fins a quin punt la nostra és una cultura cosmopolita, interessada en l'obra d'autors de països llunyans. En total eren 107 títols de llibres, als quals calia afegir el quart grup, format per 39 audiovisuals, de discs de música tradicional, clàssica i moderna, a més de diversos vídeos i DVD de reportatges del país i la seva cultura.

Els onze treballadors de la biblioteca olotina van desplaçar-se a la ciutat egípcia, i per tant van tancar la institució del 5 al 12 de desembre passat —l'acte de lliurament es va fer el diumenge dia 11, amb una nodrida representació de càrrecs institucionals—, el que va comportar un cert malestar, fet que els seus responsables valoren com una mostra

L'ambaixada olotina, durant la seva estada a Alexandria.

del servei que la institució dóna a la comarca.

De la mateixa manera que el far d'Alexandria va ser considerat una de les set meravelles de l'antiguitat, l'actual biblioteca vol esdevenir igualment un centre emblemàtic en la difusió cultural, amb representació de totes les cultures del món, un record llunyà de la que va destruir Cèsar en l'assetjament de la llegendària ciutat.

Joan Sala

Les claredats de Montserrat Vayreda

La notòria desproporció que hi havia entre l'obra escrita i l'obra publicada de Montserrat Vayreda s'ha reparat finalment amb l'aparició del llibre *Poemes (Antologia 1945-2004)*, editat per la Diputació en la col·lecció Josep Pla. Anna M. Velaz ha ajudat Montserrat Vayreda a rescatar de la discreció o de l'oblit versos inèdits que dormien en velles llibretes o en papers esgrogueïts, i aquesta recerca porfidiós ha permès aplegar uns cent-vuitanta poemes, precedits per un meritíssim treball de la curadora: una aproximació a la biografia de la poeta i una anàlisi crítica en profunditat de la seva obra.

Aquests poemes fins ara desconeguts tenen, com tots els anteriors de Montserrat Vayreda, el denominador comú de la claredat. Claredat en la doble accepció del diccionari: una cosa clara és la que és fàcil d'entendre, però també la que fa o rep llum o claror.

La poesia de Vayreda s'entén, perquè ella ha volgut que s'entengués: «Si no diem les coses pel seu nom [...] / no trobarem ni un sol fil d'Ariadna / que ens ajudi a sortir del laberint». El propòsit de claredat es fa evident més que mai en el conjunt de poemes agrupats sota el títol de «Lliçons d'estètica», sens dubte la sorpresa més grata i el fragment més original de tot el llibre.

Però aquesta poesia, que és tan clara en el sentit d'entenedora, ho és també perquè realment fa claror: «Voldria que els meus versos fossin clars / com ho és la llum [...] sense ombres». Vayreda cospa la llum en si mateixa, la llum del paisatge, la llum del sol sobre els colors que ens envolten i —encara més— expressa el desig de fer aflorar els colors ocults de la realitat interior: «També els humans tenim / reserva de colors. Quin raig de sol / nascut d'ànima endins pot avivar-los?».

Així de clara i de lluminosa és la poesia de Montserrat Vayreda. En aquest llibre en tenim l'evidència i la prova. La prova definitiva.

Narcís-Jordi Aragó